

מיפגש משוררים בסירטו של אנדריואה אנדרמן בדרך לפסטיבל סאן-פרנציסקו

הים-התיכון. הפער מורגש ביותר כאשר במאי צעיר ממוצא אלג'ירי מציג כאן סרט קצר בשם המעגל, המתאר את גילגוליו המזעזעים של פועל מהגר בצרפת, שהת-מוטט בעת עבודתו, מבית-חולים לתא ה-מעצר במישרת וחוזר הלילה עד מותו. רק משום שהרופאים זילזלו בו וחשבו שהוא סתם שיכור, הסרט, העשוי בצורה לא משכנעת ופריי-מיטיבית למדי, אף שהוא מתאר מיקרה אמיתי שקרה, מעורר זעם בקרב נציגי הממשל הצרפתי, גם משום שלדעתם זהו תיאור מעוות של הרפואה בצרפת, אך

הבמאי פרנציסקו שאגן בדרך לסאן-פרנציסקו

שלחו קאסטה אחת, העתק עבודה של סרט לא גמור ששמו המיפגש של הי במאי הלבוני בוראח אלוי (מי שעשה בשנת 1974 את הסרט על כפר קאס), הדין במילחמת האזרחים בביירות. אי-אפי-שר היה לעמוד על טיבו גם משום ש-הוקרן בערבית וללא תירגום וגם משום שהוצג בתנאים קשים לצפייה — על מסך טלוויזיה קטן, ובדוחק רב. נראה כי גם הצופים הערבים שהיו בחדר לא הבינו היטב את המתרחש, כי נראו עוזבים את החדר אחרי כמה דקות. חבל.

הישגים לימודיים אצל ילד מפגר. אין לכסות על הדלות הנוראה השולטת ב-קולנוע של ארצות מסויימות — ושחלק מהן נעדרו לחלוטין.

שוב, פוליטיקה

כאן המקום להסביר את ההיעדרות הבולטת של כמה חברות במפת האיר-זור. אמנם הגברת טריגאנו עשתה כמי-טב יכולתה לעודד מיפגש שיתעלה מעל הלבטים הפוליטיים המיידים של האי-זור — אך מסתבר שכמה מישלחות לא-קיבלו את ברכת מנהיגיהם כשנודע שיש-ראל משתתפת במיפגש. וכך, ברגע האחר-רון, ביטלו את בואן סוריה ולוב.

מצריים הציגה עצמה בסרט תעודי קצר וברטרוספסקטיבה של המחזמר והקומדיה המצריים שכמותם אנו רואים בטלוויזיה בכל ליל שבת, כשכל העותקים שהובאו לכאן הובאו מפאריס. הקולנוע החדש והמעניין לא בא ממצריים, ומי יודע היכן בדיוק עומדים היום יוצרי.

גם אלג'יריה הבטיחה סרט ולא באה וכן גם יוצרים פלסטינים, שלא באו, אך

כתבה רגילה ב,,מבט"

לכנסות, הערה קטנה להבהרת נושא שולי, שזרע מסויים ניסה לגנוב את ההצגה — „הנהלת הפסטיבל" שוכנעה להציג כאן את הבית, כתבה טלוויזיונית של עמוס גיתאי. לידי טריגאנו, שהומינה את גיתאי, מצאה עצמה מסובכת בצורה טיפשית בפרשה של זכויות יוצרים. אחר-רי שהקאסטה של הכתבה (המספרת על תולדותיו של בית בירושלים וגילגוליו השונים מאז ברחה ממנו מישפחתו של ד"ר מוחמד דג'אני, בעליו המקוריים של הבית, ועד שיפוצו מחדש על-ידי פרוי-פסור חיים ברקאי) הוברחה מאולפני הי-טלוויזיה על-ידי הבמאי, הסתבר כי הי-כתבה הלא גמורה שייכת לטלוויזיה היש-ראלית, ומאחר שפרופסור ברקאי הוציא צו מניעה נגד הופעתו בכתבה, לא נסי-תיימה העבודה. עורך-הדין של הטל-ויזיה הישראלית, שבמיקרה הוא גם עורך-הדין של מועדון היס-התיכון הודיע לי-מארגנת כי לפי חוק זכויות היוצרים אין לה רשות להשתמש בה. טריגאנו הר-דיעה לגיתאי שלא תוכל להציג את הסרט במסגרת הרישמית, אך הוא החליט להצי-גו בצורה פרטית בחדרים לכל דיכפין, כשהוא מסביר לכל שזוהו „סרט שגאסר להצגה בישראל בנימוקים פוליטיים". למרבה הצער, מה שהבטיח להאיר את הקונפליקט הערביישראל לא חרג מ-מיסגרת כתבה רגילה במהדורת מבט, וראינו כבר הרפוח ממנה. לעומת זאת, נסיונותיו של הבימאי ושל נציגו, דניאל כהן, לאגוס מבקרי קולנוע זרים שלא מצ-או בחומר שראו סגולות קולנועיות נע-לות, הפכו נושא חשוב ורגיש זה קרדום לחפור בו למסקנותיהם האישיות. ובוודאי שזו לא היתה מטרת המיפגש, גם אם מטרתו האמיתית נשארו מעורפלות ביותר.

„בובות קני סוף", סרט מרוקאי מעמדה של האשה

רחל וניסים דיין שניו את הקרנת הסרט „סופו של מידטון לוי" ביקורת אוהדת ביותר

בעיקר משום צורתו הקולנועית המפגרת. הבימאי וידידו, היושבים באולם, מתקור-מים ומסבירים לצרפתים שעליהם להת-ייחס למסר ולא לצורה הקולנועית האס-תטית ואו מתגלה הפער: הבמאי טוען: זוהי גענות — איך דורשים מאיתנו, שאיננו יכולים להשיג תנאים שווים לצר-פתים, רמה אסתטית כלשהי? הרי הקול-נוע שלנו מפגר מפני שלא נותנים לנו הודמנות שוה? ! ובתוך כמה דקות גדלק לפיד של שינאה שבתירגום עברי נראה בדיוק כמו דו-השית הבינעדתי שמילא את עיתוני הערב בעיקבות המיכתב של אותו „הודי שחור וגאה".

פער בין הארצות

לותר ויותר מתברר במהלך השבוע כי מושגי הקולנוע המשופרים של הצר-פתים והאיטלקים אינם מתיישבים עם הי-קולנוע התורכי או הטוניסאי או המרו-קאי — הדומים עדיין לפרו-היסטוריה. מבקרים צרפתיים מסויימים מנסים לגלות אותו כאואיס במידל, או כמו שמגלים